

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **J.**, bytom H., proti odporcovi **Bytová agentúra rezortu ministerstva obrany**, sídlo Inovecká 7, Trenčín, o **porušenie zásady rovnakého zaobchádzania s náhradou nemajetkovej ujmy**, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 18 C 114/2008, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25. februára 2014, sp. zn. 6 Co 179/2014, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25. februára 2014, sp. zn. 6 Co 179/2014 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín (ďalej aj „prvostupňový súd“) rozsudkom zo dňa 20. decembra 2012, č. k. 18 C 114/2008-344 určil, že odporca odmietnutím ubytovania v jeho ubytovni BARMO v Kežmarku dňa 25. októbra 2006 postupoval voči navrhovateľovi v priamej diskriminácii v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania z dôvodov jeho zdravotného postihnutia. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 10 000,- eur ako nemajetkovú ujmu v peniazoch. Vo zvyšku návrh zamietol. Ďalej vyslovil, že o náhrade trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením. Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia k prvému výroku okrem iného uviedol:

„V tomto prípade navrhovateľ tvrdil, teda oznámil súdu skutočnosti, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu jeho zdravotného postihnutia - obojstrannej hluchoty preukázanej lekárskymi správami došlo, na preukázanie týchto skutočností navrhovateľ označil aj predložil dôkaz, a to list odporcu podpísaný Š. K. zo dňa 25.10.2006 adresovaný prednostovi „Okresného úradu Kežmarok“. Bolo preto procesnou povinnosťou odporcu, aby preukázal, že zásadu rovnakého zaobchádzania neporušil. Túto procesnú povinnosť však odporca podľa hodnotenia súdu

neuniesol. Z vykonaného dokazovania, a to nielen z výsluchu navrhovateľa, ale aj z výsluchu svedkyne Š. K. zamestnankyne odporcu, ktorej osobným konaním mala byť porušená zásada rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k navrhovateľovi, vyplynulo, že list svedkyňa napísala preto, aby uviedla dôvody, pre ktoré navrhovateľa neubytuje. Tak to podľa svojej výpovede výslovne požadoval navrhovateľ. Aj svedkyňa Š. K. uviedla, že ju navrhovateľ požiadal o to, aby napísala prednostovi obvodného úradu to, Čo jemu uvádza. Súd vykonal hodnotenie predmetného listu, ktorý považuje za rozhodujúci priamy dôkaz o dôvodoch poverenej zamestnankyne odporcu pre neubytovanie navrhovateľa, a tak zistil, že na prvom mieste v liste sa ako dôvod uvádza práve skutočnosť, že odporca je nepočujúci, nedá sa s ním komunikovať, má zdravotné problémy, ubytovňa má vlastný domový poriadok, s ktorým sa ubytovaný musí oboznámiť, rešpektovať vstup chyžným pri upratovaní. Skutočnosť uvádzaná v prvej vete listu a síce, že neregistrujú žiadnu objednávku od obvodného úradu na ubytovanie navrhovateľa, nemohla byť dôvodom pre odmietnutie ubytovania navrhovateľa, keďže odporca ho mohol ubytovať aj bez podnetu obvodného úradu, najmä za situácie, keď si navrhovateľ, ako vyplynulo z dokazovania rezervoval ubytovanie, teda prejavil oň záujem už skôr. Až ako posledný správkyňa v liste ako dôvod neubytovania uviedla prednosť ubytovania profesionálnym vojakom, ktorý dôvod uvádzala vo svojom výsluchu ako jediný dôvod neubytovania odporcu. V tomto liste ani v nasledujúcich vyjadreniach k listu nespomínala prebiehajúcu akciu vyvagónovania. v dôsledku ktorej nemala voľné kapacity. Táto skutočnosť nevyplývala jednoznačne ani z predloženej ubytovacej knihy, kde v rozhodnom období sú ako ubytovaní uvedené aj fyzické osoby - nevojaci a nezamestnanci ozbrojených síl. Napokon existenciu voľných izieb v ubytovni v rozhodnom období s vedomosťou záujmu navrhovateľa o dlhodobšie ubytovanie vo svojej výpovedi potvrdila aj zamestnankyňa odporcu D. J.. Ani dôkaz výsluchom svedkyne Š. K. nepreukázal nepochybne opak navrhovateľom tvrdeného porušenia. Jej výpoveď sa totiž nezhodovala s jej vyjadrením ku kauze, ktoré podala dňa 24.01.2007 v liste adresovanom vedúcej odboru prevádzok ubytovní odporcu, kde ako dôvod neubytovania uvádzala neochotu navrhovateľa zaplatiť vopred cenu, resp. vôbec zaplatiť za ubytovanie. K tomuto rozporu vo výpovedi sa nevedela vyjadriť. Jej výpovede, resp. vysvetlenia na polícii sa zhodovali. Opätovne ako hlavný dôvod uvádzala nemožnosť dohodnúť sa s odporcom na podmienkach ubytovania a na spôsobe platby. Nepresvedčivosť výpovede svedkyne vzhľadom na rozpory s jej predchádzajúcimi vyjadreniami a nedostatok dôkazov na podporu jej tvrdení viedla súdu k hodnoteniu dôkazu jej výsluchom ako nedostatočného pre vyvrátenie skutočností zistených z listu svedkyne.

Keďže k neoprávnenému zásahu došlo v rámci plnenia úloh odporcu konaním zamestnankyne, ktorá v jeho mene tieto úlohy plnila, zodpovedá voči navrhovateľovi odporca Keďže odporca neposkytol navrhovateľovi ubytovacie služby, pričom ako dôvod uviedol, jeho zdravotné postihnutie, súd určil, že odporca odmietnutím ubytovania v jeho ubytovni BARMO v Kežmarku dňa 25.10.2006 postupoval voči navrhovateľovi v priamej diskriminácii v rozpore zásadou rovnakého zaobchádzania z dôvodov jeho zdravotného postihnutia“.

Krajský súd v Trenčíne (ďalej len krajský súd), na základe odvolania podaného navrhovateľom aj odporcom, rozsudkom zo dňa 25. februára 2014, sp. zn. 6 Co 179/2013 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v súlade s § 219 zákona č. 99/1963Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) ako vecne správny potvrdil. Plne sa stotožnil so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku prvostupňového súdu, pričom v odôvodnení rozhodnutia okrem iného uviedol:

„Odvolací súd považuje za potrebné dodať, že podľa jeho názoru okresný súd sa už v odôvodnení rozsudku náležitým spôsobom vypořiadal so všetkými rozhodnými dôvodmi podaných odvolaní, ktoré dôvody odvolateľa prezentovali už počas konania pred okresným súdom. Preto podľa názoru odvolacieho súdu nie je daný objektívny dôvod pre vyvodenie záveru o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku okresného súdu.

V súvislosti s výrokom napadnutého rozsudku, ktorým okresný súd určil, že odporca odmietnutím ubytovania v jeho ubytovni dňa 25.10.2006 postupoval voči navrhovateľovi v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, ktorý výrok napadol odporca, odvolací súd konštatuje, že okresný súd na základe vykonaných dôkazov správne zistil, že k odmietnutiu ubytovania navrhovateľa v rozhodnom mieste a čase skutočne došlo. Táto skutočnosť nie je sporná ani medzi účastníkmi konania. Okresný súd tiež veľmi správne poukázal na to, že v zmysle ustanovení antidiskriminačného zákona navrhovateľ v priebehu konania tvrdil skutočnosť, spôsobilé vyvodiť záver o porušení zásady rovnakého zaobchádzania a preto na základe objektívnej povinnosti dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania v zmysle § 3 antidiskriminačného zákona bolo v prejednávacom prípade dôkazné bremeno ohľadne dodržiavania tejto objektívnej povinnosti na strane odporcu.

Za správne považuje odvolací súd aj právne úvahy okresného súdu v odôvodnení jeho rozsudku, ktorými odôvodňuje aplikáciu ustanovení antidiskriminačného zákona v znení účinnom v rozhodnom období, v ktorom skutočne nebol zakotvený zákaz diskriminácie osôb

z dôvodu zdravotného postihnutia pri poskytovaní služieb. Už uvedené úvahy okresného súdu odvolací súd považoval za správny podklad pre jeho záver o porušení zákazu diskriminácie navrhovateľa v prejednávanom prípade. Nad rámec týchto úvah okresného súdu odvolací súd poznamenáva, že závery okresného súdu majú oporu aj v čl. 12 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý zakotvuje ako základné právo rovnosť ľudí v právach bez ohľadu na v odseku 2 výslovne uvedené kritériá, vrátane iného postavenia, pod ktoré postavenie je nevyhnutné zaradiť aj zdravotné postihnutie. Odvolací súd dodáva že zákaz akejkoľvek diskriminácie v súvislosti s poskytovaním služieb, teda aj z dôvodu zdravotného postihnutia, vyplýval v rozhodnej dobe aj z ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, účinných v rozhodnej dobe, podľa ktorého okrem iného poskytovateľ služby nesie odmietnuť spotrebiteľovi poskytnutie služby, ktorá je v jeho prevádzkových možnostiach. Niet zrejme pochyb o tom, že v prejednávanom prípade navrhovateľ vystupoval ako spotrebiteľ a odporca ako dodávateľ v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb.

Vychádzajúc u vyššie uvedeného okresný súd správne ustálil, že povinnosť dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania je objektívneho charakteru, z ktorého dôvodu dôkaznú povinnosť, že v súvislosti s odmietnutím ubytovania navrhovateľa nedošlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, nesie v tomto konaní odporca.

Z hľadiska dôvodov odvolania odporcu, ktorý v súvislosti s napadnutým výrokom o určení diskriminácie navrhovateľa namietal správnosť okresným súdom zisteného skutkového stavu, odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd pri hodnotení dôkazov postupoval v súlade s ustanovením § 132 O.s.p. Okresný súd jasne a zrozumiteľne poukázal na rozdielne dôvody odmietnutia ubytovania navrhovateľa, ktoré rozdielne dôvody boli prezentované vo vykonávaných dôkazoch. Za uvedenej dôkaznej situácie okresný súd v súlade s ustanovením § 120 ods. 1 O.s.p. správne vyvodil neunesenie dôkazného bremena o neexistencii diskriminačného postupu odporcu voči navrhovateľovi. Pokiaľ odporca v odvolaní poukazoval na to, že pisateľka (zamestnankyňa odporcu) v liste zo dňa 25.10.2006 sa len snažila adresátovi listu len objasniť dôvod (zdravotný stav navrhovateľa), pre ktorý nebola schopná vysvetliť navrhovateľovi dôvod jeho neubytovania, odvolací súd nepovažoval túto obranu odporcu za dôvodnú. Z celého obsahu spisu vôbec nevyplýva, že by s navrhovateľom nebolo objektívne možné komunikovať z dôvodu jeho zdravotného stavu (okrem pisateľky listu takúto okolnosť neuviedol nikto z vypočutých svedkov, ktorí s navrhovateľom osobne komunikovali, okresný súd bol tiež schopný komunikovať

s navrhovateľom). Preto okresný súd správne ustálil, že odporca nepreukázal objektívnu nemožnosť komunikácie s navrhovateľom z dôvodu jeho zdravotného stavu v rozhodnej dobe tak, ako to odporca uviedol v liste spísanom jeho zamestnankyňou zo dňa 25.10.2006.

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že odporcom napadnutý výrok rozsudku o určení odmietnutia ubytovania navrhovateľa zo strany odporcu ako diskriminačného sa opiera o správne zistený skutkový stav veci, ustálený na základe vyhodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 132 O.s.p. Z hľadiska správne určenej dôkaznej povinnosti odporcu preto odvolací súd považoval poukazy odporcu na to, že okresný súd sa nevyporiadal s niektorými tvrdeniami svedkov, citovanými v jeho odvolaní, za nie rozhodné z hľadiska posúdenia unesenia dôkazného bremena odporcu v tomto konaní“.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie odporca, ktorý navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. tvrdiac, že postupom súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, odňatie možnosti konať pred súdom odôvodnil tým, že odvolací súd svojím postupom porušil § 214 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Odvolací súd, napriek tomu, že bol povinný nariadiť na prejednanie odvolania odporcu proti rozhodnutiu vo veci samej pojednávanie, keďže išlo o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, rozhodol v zmysle § 214 ods. 2 O.s.p., t. j. bez nariadenia pojednávania, ktorú skutočnosť uviedol aj v odôvodnení svojho rozsudku, odporca taktiež vo svojom dovolaní namieta, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom aj tým, že svoje rozhodnutie dostatočne a presvedčivo neodôvodnil a najmä sa nevysporiadal s podstatnými argumentmi odporcu uvádzanými v odvolaní, odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia riadne nevysporiadal a dostatočne nereagoval na tieto námietky a argumenty odporcu uvádzané v odvolaní, s ktorými sa opomenul zaoberať aj prvostupňový súd: s odlišnosťou medzi civilnou a vojenskou ubytovňou, s výpoveďou svedka G., s výpoveďou svedkyne J., so skutočnosťou, že odporca ubytovával aj zdravotne postihnuté osoby, nedefinoval rozpory, ktorých sa mala svedkyňa K. dopustiť pri svojich výpovediach, nevysporiadal sa skutočnosťou, že sám navrhovateľ označil vo svojej výpovedi na polícii zo dňa 30. mája 2007 udalosť ako nedorozumenie.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k dovolaniu odporcu navrhol rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zrušiť a vec mu vrátiť na nové konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorého zamestnanec má právnické vzdelanie (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či dovolanie odporcu smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Vzhľadom na námietky dovolateľa a tiež s prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., dovolací súd kládol dôraz na skúmanie tej vady, ktorej existenciu dovolateľ v dovolaní namietal (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu O.s.p. na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci ide.

Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd dňa 25. februára 2014 na krajskom súde v pojednávacej miestnosti číslo dverí 108 verejne vyhlásil rozsudok v právnej veci navrhovateľa J. proti odporcovi Bytová agentúra rezortu Ministerstva obrany v konaní o porušenie zásady rovnakého zaobchádzania s náhradou nemajetkovej ujmy, vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 6 Co 179/2013.

Dovolací súd je toho názoru, že toto konanie odvolacieho súdu, z ktorého vzišlo dovolaním napadnuté rozhodnutie, neprebehlo podľa zásad spravodlivého konania.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa § 1 O.s.p. Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (viď nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2001, II. ÚS 14/2001, z 13. novembra 2002, II. ÚS 132/02, III. ÚS 171/2006 z 5. apríla 2007).

Právo na súdnu ochranu, okrem Ústavy Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1), Listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1), zabezpečujú a vykonávajú aj jednotlivé ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (napr. § 41 O.s.p., § 123 O.s.p., § 115 O.s.p. a pod.). Obsahom práva na súdnu ochranu v rámci spravodlivého procesu je i právo účastníka, aby sa jeho vec, ak to zákon pripúšťa, prejedнала v dvojinštančnom konaní.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c) ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d) to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Z citovaného zákonného ustanovenia je zrejmé, že odvolací súd musí v prípade pojednania odvolania týkajúceho sa veci samej, nariadiť pojednávanie, ak ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania. Ak preto odvolací súd v priebehu odvolacieho konania rozhodne vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania bez toho, aby nariadil pojednávanie, odníme účastníkom konania možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

V posudzovanej veci z obsahu spisu, ako aj z celkovej podstaty konania, vyplýva, že predmetom konania vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 6 Co 179/2013 bola vec porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, preto bolo povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie. Keďže odvolací súd v danej veci takto nepostupoval a pojednávanie na prejednanie odvolania nenariadil, konal v rozpore s ustanovením § 214 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Týmto nesprávnym postupom odňal odporcovi možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Uvedená skutočnosť, že došlo v konaní k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, nezaoberal sa dovolací súd ďalšími námietkami odporcu uvedenými v dovolaní.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 2 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. októbra 2014

JUDr. Ľubor Š e b o, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová